

Sygn. akt: I 1 C 1382/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Bona

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2017 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) N. (...) z siedzibą w W.

przeciwko D. G.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej D. G. na rzecz powoda (...) N. (...) z siedzibą w W. kwotę 547,58 zł (pięćset czterdzieści siedem złotych 58/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31.8.2016r. do dnia zapłaty; ;

II oddala powództwo w pozostałej części;

III zasądza od pozwanej D. G. na rzecz powoda (...) N. (...) z siedzibą w W. kwotę 407,00 zł (czteryście siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 360,00zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powód , S. N. (...) z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego, D. G., kwoty 549,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

(pozew – k. 2-7v)

Powód wskazał, że na podstawie umowy cesji z dnia 25.11.2015r S. N. (...) przejął od Spółki zoo (...) w G. prawa do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu umowy pożyczki. Nadto powód wyjaśnił, że dochodzi od pozwanej zapłaty kwoty 526 zł na która składają się : 396 zł – należność główna, 130 zł –koszty windykacyjne.

(pozew - k.2-7v.)

Postanowieniem z dnia 24.11.2016r Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Gdyni

(postanowienie, k.8)

Po wpłynięciu sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni powód , S. N. (...) z siedzibą w W. , usunął braki formalne pozwu i wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 549,59 zł wraz z odsetkami umownymi i ustawowymi i kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na podstawie umowy o pożyczki zawartej przez pozwaną

nr (...) z dnia 3.8.2015r powstała wierzytelność wobec pozwanego. Nadto powód wyjaśnił, że umową cesji z dnia 25.11.2015r przejął dług wobec pozwanego.

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie, nie wdała się w spór.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. sp.zoo w G. zawarła z pozwanym , D. G., umowę pożyczki w dniu 3.8.2013r, której przedmiotem było udzielenie pożyczki w kwocie 300 zł z zobowiązaniem zwrotu w 30 dni. Ostateczny termin spłaty kredytu to 2.9.2013r. Ostatecznie do zwrotu była kwota 396 zł z uwzględnieniem opłaty za zawarcie umowy oraz odsetkami umownymi.

niesporne, a nadto umowa pożyczki, k. 34-36

W dniu 3.11.2015r optima sp. zoo w G., następca prawny M. sp.zoo w G. zawarł umowę spółki komandytowej wnosząc m. in. aport w postaci w/w pożyczki udzielonej W. Ż. .

niesporne, a nadto akt notarialny spółki ,k. 37-52, odpisy z KRS k. 79-93,102-110,

W dniu 25.11.2015r powód nabył wierzytelność D. G. wynikającą z umowy pożyczki z dnia 3.8.2013r

niesporne, a nadto umowa przelewu ,k. 54-78

Powód zażądał w pozwie kwot: 396 zł – niespłacony kapitał, 130 zł – koszty windykacyjne.

(niesporne)

Powód sprecyzował w piśmie procesowym swoje żądanie poprzez wskazanie , że na kwotę dochodzoną pozwem składają się odsetki ustawowe w wysokości skapitalizowanej w kwocie 23, 59 zł liczone od dnia 2.11.2015r

(niesporne, nadto pozw, k.19)

, a cesja wierzytelności nastąpiła dnia 25.11.2015r i dopiero wtedy powód miał prawo naliczać swoje odsetki za opóźnienie

Pozwany nie stawiał się na rozprawę, nie zajął stanowiska w sprawie .

Sąd zważył, co następuje:

Pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozw, ani w inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie. Zaszły więc warunki z art. 339 § 1 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego w stosunku do pozwanego. Jednocześnie § 2 tego przepisu wskazuje, iż w takim przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 70940

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową i pozwaną w toku postępowania, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zasadność ich wystawienia , ale nie wiarygodność, była kwestionowana przez stronę pozwaną, jednak brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty złożone w sprawie nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy nowych istotnych okoliczności.

W myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jego wnioski o oddalenie powództwa.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd miał na względzie okoliczności zawarcia i realizacji umowy, w szczególności przyczyny, sposobu, daty i strony, która umowy rozwiązała, a także na okoliczności wzajemnych rozliczeń stron wynikające z przedłożonych przez powoda dokumentów.

Powód domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty wskazanej w pozwie powoływał się na umowę pożyczki zawartą przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda, z której wywodził swoje roszczenie objęte pozwem. Jednocześnie powód wskazywał, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na podstawie umowy o przelew wierzytelności, zgodnie z art. 509 k.c.

Roszczenie powoda znajduje swoje normatywne podstawy w treści przepisu art. 720 k.c.:” przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zatem z istoty umowy pożyczki wynika obowiązek jej zwrotu, choć to od stron zależy, w jaki sposób zwrot jej nastąpi.

W niniejszej sprawie powód domagał się zapłaty od pozwanego ostatecznie kwoty 549, 59 zł wraz z odsetkami **ustawowymi** tytułem nieuregulowanej należności głównej, tytułem odsetek **ustawowych** i kar windykacyjnych. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany nie zaprzeczył twierdzeniom powoda „poza kwestią odsetek umownych, co do których nie było żądania w pozwie, tym samym przyznał fakty wskazane w pozwie / por art. 230 kpc/.

W myśl art. 471.k.c Dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zaś art. 481.k.c stanowi:” § 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

§ 3. W razie zwłoki dłużnika wierzyciel może nadto żądać naprawienia szkody na zasadach ogólnych.”

Skoro pozwany nie spłacił długu wynikającego z umowy pożyczki na rzecz poprzednika powoda, to poprzednik powoda miał podstawę do żądania zwrotu pożyczonej kwoty wraz z opłatą od udzielenia pożyczki i odsetkami umownymi nie większymi niż maksymalne odsetki ustawowe za opóźnienie. Żądanie powoda w tym zakresie jest więc całkowicie zasadne, bowiem pozwany nie spłacił pożyczki i nie negował faktów wskazanych w pozwie ani dokumentów przedstawionych przez powoda w niniejszej sprawie.

Wobec powyższego za zasadne Sąd uznał żądanie powoda dotyczące zapłaty odsetek ustawowych i kosztów windykacji .

W odniesieniu do wysokości naliczonych kosztów to - jak już wyżej wskazano - zostały ona określone – w ocenie Sądu – w sposób jednoznaczny i precyzyjny i niezakwestionowane przez pozwanego ani co do zasady, ani co do wysokości.

Podsumowując powyższe rozważania Sąd uznał, iż żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie w całości. Powód wykazał bowiem zasadność oraz wysokość swoich żądań. Jednakże powód zażądał odsetek skapitalizowanych od dnia 2.11.2015r, a cesja wierzytelności nastąpiła dnia 25.11.2015r i dopiero wtedy powód miał prawo naliczać swoje odsetki za opóźnienie, które wobec tego wynoszą nie 23, 59 zł, ale 21,58 zł.

Sąd zasądził więc w pkt-cie I kwotę 547,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31.8.2016r do dnia zapłaty, a w zakresie 2,01 zł oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt. II wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 oraz § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów, obciążając pozwanego jako stronę przegrywającą postępowanie kwotą 407,00 zł tytułem kosztów procesu, na którą składają się: kwota 30,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 360,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w rep. C
2. wyrok doręczyć pełn. powoda i pozwanej/mu z pouczeniem o sprzeciwie
3. Przedłożyć z wpływem lub za 25 dni.